

12. *Regula assignatur ad cognoscendos effectus falsos.* — Non potest *dæmon scientiam infundere.* — Dico ergo : quoties effectus omnem vim causarum naturalium et corporearum superat, et requirit formalem aliquam mutationem quoad substantialem formam vel qualitates, talis effectus non fit vere per magiam, sed tantum phantastice, vel per aliquem motum localem, qui ita ab ipsomet *dæmone* fit, ut ab aliquo fieri appareat. Hæc assertio sequitur aperte ex principiis supra positis. Nam *dæmon* non habet virtutem ad efficiendos vere huiusmodi effectus; ergo quando illos promittit aut exhibet, mendaciis ac præstigiis utitur. Tunc ergo falsitas est ex defectu potestatis. Possumusque hoc breviter exemplis declarare, discurrendo per tres species horum effectuum supra positas. Nam in prima non potest *dæmon scientiam infundere subito*, quia hoc non potest fieri per causam naturalem; quando ergo tale aliquid facere videtur, præstigio utitur. Et interdum facit *dæmon* ut is, qui prorsus divinam Scripturam ignorabat, repente facto aliquo signo, vel sumpto aliquo cibo, totam illam memoria tenere et intelligere videatur. Sic enim de Anabaptistis refertur, quod, sumpto bolo illius panis, quem ipsi pro Eucharistia sumunt, repente de Scripturis disputant, et illas se nosse gloriantur. Re tamen vera illi non consequuntur illam scientiam, sed *dæmon* ipse præoccupans hominem, ejus linguam movet ut loquatur, et phantasmata ejus ita excitat, ut putet se illa scire. Quod autem illa sit actio *dæmonis*, probatur ratione sumpta ex ejus impotentia ad infundendos habitus, vel species, et ad applicandum tam subito omnia phantasmata, et faciendum omnes actus internos necessarios ad illam scientiam acquirendam; tum etiam experientia; nam, si talis homo *dæmonem* deserat, et convertatur ad fidem, abstineatque ab illa hæretica cœna, invenitur tam rudis sicut antea erat, quia *dæmon* etiam illum deserit, quod etiam referunt qui illud experiri potuerunt.

13. *Mortuos non vere suscitatur dæmon.* — In secunda vero specie magiæ intelligitur esse clara impostura *dæmonis*, quando per magiam promittit hominis mortui resuscitationem, quam efficere non potest; sed ut sibi fidem conciliet, illam fingit, vel fingendo hominem mortuum, vel occisum, seu decollatum, qui revera non est; quia potest eludere sensus, et facere ut appareat caput abscissum, et sanguis fluens, cum revera nihil tale fiat. Vel

si homo vere supponitur mortuus, ipse ingreditur cadaver ejus, vel aliud omnino simile apparet format ex aere, et in eo ita loquitur, ut vivere reputetur. Quod interdum facit, ut credatur potens ad resuscitandos homines, vel ut animas hominum post mortem *dæmones* fieri suadeat, ut ait D. Thomas, 1 p., q. 117, art. 4, ad 2, ex Augustino, lib. 10 de Civit., cap. 11, et Chrysostomo, homil. 29 in Matth. Idem manifestum est in his amuletis, et periammatis, quando ars magica homini promittit fore per illa impassibilem, vel non posse ullo casu contingente lædi, si talem artificiosam imaginem portet, vel quid simile. Tunc enim revera non fit corpus impassibile, vel immune ab his nocentis, sed tam subest illis, sicut antea, et quoad hoc dicimus effectum esse præstigiosum et falsum. Nihilominus tamen accidere poterit, ut alius effectus revera consequatur, nimirum ut talis homo ense punctus non feriat, et ut lapis recta cadens oblique cadat, ne illi noceat. Nam hæc operatur *dæmon* ipse, quia invisibiliter potest interponere aliquid quod resistat, vel ensis motum continere aut impedire valeat, ne ultra progrediatur, vel lapidem alio movere. Et ita hic effectus est quasi mixtus ex veritate et apparentia; nam quoad carentiam læsionis est verus, ut experientia ipsa cognosci potest; quoad modum vero est fictus, attribuitur enim virtuti amuleti, et revera fit a *dæmone*, ille enim potest per motum localem hoc facere; amuletum autem nec potest talem motum efficere, nec illi resistere, seu illum impedire. Ita etiam contingit, quando magia promittit, hoc vel illud facienti, habiturum se statim vel equos ad iter agendum velocissime, vel copiam auri repente inventam in arca, vel copias armentorum, aut quid simile. Ordinarie enim hæc omnia vana sunt, et per illusionem phantasiæ fiunt, quia *dæmon* non potest talia animalia vere producere applicando activa passivis; imo fortasse neque aurum, præsertim tam repentina actione. Unde etiam ferunt solere tale aurum paulo post in carbones converti; unde est illud hispanum proverbium, quod Victoria adducit: *Bienes del trasgo*. Et licet possit *dæmon* huiusmodi res et divitias veras brevissimo tempore aliunde afferre invisibiliter, tamen vel non permittitur semper id facere, quia esset nimia occasio decipiendi homines; vel certe etiam non vult hoc commodum familiaribus suis conferre, sed tantum eos illudere.

14. *Homines in bestias apparenter solum*

transmutat; eodem modo mortuorum animas vocat ad corpora. — In tertia specie maleficiorum collocantur omnes transmutationes hominum in bestias, quas *dæmon* vere facere non potest, ut diximus. Item huc etiam spectat animarum hominum mortuorum evocatio ad corpora, ut in eis, et per ea loquantur, et occulta aliqua narrent, et futura prædicant; cujus exemplum habemus 1 Reg. 28. Est enim præter deceptionem divinationis illusio in fingenda præsentia et actione animæ hominis mortui. Nam, licet *dæmon* naturali virtute possit animam separatam loco movere, etiam coactam, tamen secundum legem a Deo statutam hoc ei non permittitur, quia in animas sanctas nullam habet potestatem, quod de cœlestibus est clarum. Idem vero est certum de animabus purgatorii, quia lex divina est, ut inde non exeant, donec solvant, et tunc recta tendant in cœlum; nec *dæmones* habent in illas animas potestatem ullam. Quod si forte aliquando aliqua illarum inde permittitur exire, solum est ex speciali dispensatione divina, pertinetque ad ejus gratiam et liberalitatem, non ad magiam. Animæ vero inferni ita sunt ex lege Dei alligatæ loco et igni inferni, ut nec sua nec *dæmonum* omnium voluntate inde exire valeant. Unde dives ille existens in inferno, Luc. 16, non potuit inde exire, licet maxime cuperet. Nec *dæmoni* hæc licentia datur, quia illæ damnatæ sunt ad perpetuum carcerem, ibique possunt a *dæmonibus* torqueri, non tamen inde extrahi, etiam per momentum, quia neque ipsi possunt legem Dei violare, nec est cur eis talis licentia detur.

15. *An Samuelis anima vere apparuerit.* — Hic vero statim occurrebat difficultas de anima Samuelis, an vere apparuerit, cum a Pythonissa fuit evocata. Quæ res satis vulgaris est et dubia, illamque in utramque partem versat Augustinus, lib. 2 ad Simpl., q. 3, et tandem concludit faciliorem intellectum, et expeditionem exitum esse dicere, eum qui tunc apparuit, non fuisse Samuelem, nec quoad animam, nec quoad corpus, sed spectrum et imaginem ejus. Nam solent (inquit Augustinus) imagines rerum in Scriptura nominibus rerum appellari; idemque respondit ad Dulcit., l. 8 Quæst. ad illum, quæst. 9. In lib. vero 2 de Mir. spect., August. attributo, c. 11, hæc sententia constantius affirmatur; imo in lib. Quæst. veteris Testamenti, q. 27, sub nomine ejusdem Sancti sic dicitur: *Indignum facinus aestimo, si secundum verba historie*

commendatur assensus, id est, quod verus Samuel apparuerit. Sed est nimia censura, et aliena a mente Augustini in aliis ejus locis certis et indubitatis. Tertullianus tamen, lib. de Anima, cap. 57, cum exaggeratione dicit: *Absit ut animam cujuslibet Sancti, nedum propheta, a dæmonio credamus extractam, edocti quod ipse Sathan transfiguretur in Angelum lucis.* Eandem sententiam habet Justinus, si ipse est auctor Quæst. ad Gent., q. 52. Sequitur etiam Cyrillus, l. de Ador. in spir.; Gullielm. Paris., l. de Univers., 1 p., 2 p. princip., circa fin.; et Turrec., in c. *Nec mirum*, 27, q. 5. At vero Justin., Dialog. cum Tryphone, versus finem, plane docet contrariam sententiam. Probat enim animam manere post mortem, ex eo, quod Samuelis animus, ab ea quæ Pythonæ afflata erat, Saulis rogatu revocatus est. Imo sentit habuisse *dæmonem* potestatem ad id faciendum, quasi generali lege illius temporis: *Videntur enim* (inquit) *omnes, etiam animi eorum qui ita justissimi sunt et propheta, ita venisse in potestatem talium virtutum, qualem fuisse in illa Pythonissa res ipsa declarat.* Et infra subdit, debere nos petere, ne in tale dominium animæ nostræ incidant. Et sequuntur Lyran., et Cajetan. in 1 Reg., et late ibi Abul., q. 28; et constantissime Bened. Perer., in c. 7 Exod. Et favet non parum Augustinus, l. 2 de Cur. pro mortuis agend., cap. 12. Denique D. Thomas, d. q. 93, art. 4, ad 2, et 2. 2, q. 174, art. 5, ad 4, et 1 p., q. 89, art. 8, ad 2, utramque sententiam, ut probabilem videtur relinquere; et Cajetan. ait adhuc sub judice litem esse, quod etiam asserit Pamelius, in Scholiis ad Tertul. supra. Idem fere habet Sot., l. 8 de Just. hæreticorum punitione, cap. 14.

16. *Solvuntur rationes asserentium fuisse veram animam.* — Igitur qui negant fuisse veram Samuelis animam, præcipue id conantur colligere ex ipso loco Regum, ut late expenditur nomine Augustini dicto lib. de Mirab., et Quæst. veter. Testam. Nam imprimis ibi nunquam affirmatur illum fuisse verum Samuelem, sed de Pythonissa dicitur: *Cum vidisset Samuelem*, quod recte intelligitur juxta mentem ejus, quia putavit se videre; et similiter de Saule subjungitur: *Intellexitque Saul quod Samuel esset*; intellexit ergo ille; non tamen inde sequitur ita fuisse, neque id ibi affirmatur. Rursus vero subditur: *Dixit autem Samuel ad Saul: Quare inquietasti me, ut suscitarem?* At vero etiam ibi dicitur loqui Samuel, id est, qui putabatur esse Samuel a

Saule et Pythonissa. Frequens enim est in Scriptura, ut juxta hominum opinionem vocabus utatur. Præterquam quod (ut Augustinus ait) sæpius imagines solent vocari nominibus rerum quas repræsentant, et qui personam agit alterius, nomen ejus suscipit, sicut Angelus loquens nomine Dei, solet in Scriptura Deus appellari. Quod autem Samuel dixit: *Quare suscitasti me*, et potest esse dictum juxta mentem Saulis, et potest intelligi fuisse mendacium a dæmone prolatum: dæmon enim erat qui ibi loquebatur; et mentitus est dicens se esse Samuelem resuscitatum, ut etiam Saulem et Pythonissam magis deciperet. Quod autem dæmon loquens ad Saulem nomine Samuelis, futura omnia vere prophetaverit, Dei permissio et ordinatio fuit, in penam et afflictionem Saul. Unde etiam illud, quod dæmon inter alia dixit ad Saul: *Tu, et filii tui cras mecum eritis*, verum fuit ut dictum a dæmone, quia Saul non cum Samuele in loco piorum, sed cum dæmone in inferno futurus erat.

17. *Objicitur locus Ecclesiastici.*—*Explicatur locus.*—*Objectio.*—*Solvitur.*—Major difficultatem habet hic locus ex alio Eccles. 46, ubi de vero Samuele videtur hæc apparitio exponi; sic enim de Samuele dicitur: *Post hæc dormivit, et notum fecit regi, et ostendit illi finem vite sue, et exaltavit vocem ejus de terra in prophetia delere impietatem gentis.* Quæ verba adeo clara videntur, ut Augustinus, dicto lib. de Cura pro mort. agend., et D. Thomas, in citato loco 1 p., significant, si liber Ecclesiastici inter canonicos recipiatur, non posse negari quin vera Samuelis anima apparuerit; at nunc de fide jam certum est, librum illum esse canonicum. Nihilominus Jansenius ibi illum locum in priori sensu interpretatur, dicens, Spiritum Sanctum in utroque loco tenuisse eundem modum loquendi circa phantasticum Samuelem, vocando simpliciter Samuelem, qualem Saul et Pythonissa decepti esse putarunt. Dices: quomodo ergo in posteriori loco in laudem Samuelis ponitur, quod etiam post mortem prophetaverit? Si enim non ipse fuit, sed dæmon sub imagine ejus, nulla illius laus existit. Respondent tantam fuisse apud Deum Samuelis auctoritatem, ut non permiserit mentiri etiam dæmonem, qui nomine ejus loquebatur; et ideo prophetia illa, etiamsi a dæmone proxime dicta, Samueli attribuitur, quia propter illum, et propter bonum nomen ejus concessa est. Et addi potest, dæmonium non potuisse

certo scire quod prædixit, nisi a Deo per aliquem ministrum suum edoctum; fieri autem potuit, ut Deus ordinaverit, quod dæmon instrueretur a Samuele, de his quæ dicturus erat, et ita non fuerit locutus, nisi ex revelatione et permissione sibi facta per Samuelem, ideoque tam prophetiam, quam laudem ejus Samueli attribui. Ita ergo hæc pars defenditur.

18. *Præfertur opinio asserens fuisse veram animam Samuelis.*—Quoniam vero opposita sententia sincerius verba Scripturæ interpretatur, et sine incommodo possunt subsistere, præferenda videtur. Illa vero supposita, addendum est, si Samuel vere apparuit, non in vi artis magicæ apparuisse, sed ex peculiari ordinatione divina ad majorem terrorem et confusionem Saul. Unde aliqui censent, Samuelem prævenisse incantationem Pythonissæ, quod non repugnat Scripturæ, licet ex ipsa non satis colligatur. Quocirca si Samuel venit, non ex potestate dæmonis venit, sed ex voluntate Dei. Nec enim probandum censeo quod Justinus sentit, dæmonem habuisse potestatem in Samuelis animam, ut eam suo nutu ac voluntate posset ad vocem Pythonissæ a limbo educere, et ad terram deferre. Incredible enim est dæmonem habuisse potestatem ordinariam talem super sanctorum Patrum animas, ut per se notum est: nec est magis credibile Deum illam ei ex dispensatione concessisse super animam Samuelis. Quanquam enim hoc non sit ita absurdum, quin fieri potuerit, ut Augustinus ad Simplicianum dicit, tamen nec necessarium est ad historiam, etiam cum omni proprietate et rigore verborum intellectam, neque habet decentiam ullam vel congruitatem. Nam cognita Dei voluntate, anima Samuelis poterat per se venire, et loqui virtute divina. Præterea, esto anima ipsa venerit, non est necesse proprium et verum corpus Samuelis apparuisse, quia poterat anima Samuelis facilius apparere in corpore assumpto, et formato ad similitudinem sui corporis, sicut Angeli facere solent. Quamvis enim anima separata fortasse non possit virtute naturali corpus assumere, tamen potest Deus hæc virtutem illi conferre. Eo vel maxime quod, licet verum corpus Samuelis ibi apparuisset, non est verisimile, propriam et veram resurrectionem ejus ibi esse factam, quia fieri non poterat, nisi virtute divina; et ad effectum ibi intentum et narratum, necesse non erat tantum miraculum tunc operari; ergo qualemcumque fuerit illud corpus, si vera anima Samuelis ibi advenit, solum erat in illo tanquam

motor in mobili, et ita per illud loquebatur, ut notavit Castro, loco citato.

19. *Non semper esse veros effectus magicæ, licet dæmon illos vere possit efficere.*—Secundo, principaliter dicendum est, quamvis effectus qui per magicam fiunt, sæpe sint ex his qui possunt vere fieri virtute dæmonum, modo superius dicto, nihilominus non semper vere fiunt, nec semper phantastice, sed interdum uno, interdum alio modo. Hæc est communis sententia. Potest autem probari inductione in tribus speciebus, seu generibus effectuum supra numeratis, nam ratio a priori hic reddi non potest, cum non pendeat ex potestate, sed ex libertate seu voluntate dæmonis. Cur autem aliquando velit sic operari, id est, vere, aliquando autem fecte, nobis satis constare non potest; sed interdum forte non amplius permittitur; aliquando vero ad suos pravos fines censet unum modum esse utiliore, aliquando vero alium.

20. *Probatur assertio in primo genere effectuum quos dæmon edit.*—Quod vero utroque modo operetur in primo genere effectuum ad scientiam et cognitionem pertinentium probatur, quia supra ostensum est dæmonem in suis divinationibus interdum vera dicere, et sæpius falsa, non solum casu, sed etiam ex instituto; quid ergo mirum est, quod in aliquibus scientiæ acquisitione interdum hominem vere adjuvet, interdum vero tantum fecte? Item graves auctores sentiunt, et inter eos Tertullianus, lib. de Habitu mulierum, cap. 2, aliquas virtutes occultas lapidum aut herbarum innotuisse hominibus per doctrinam dæmonum; tunc ergo verum effectum habuit dæmonum instructio. Item dæmones possunt interdum privare homines usu rationis, et revera facere amentes, quia possunt phantasiam notabiliter lædere, et non videtur dubium, quia interdum id faciunt, permittente Deo; ergo pari ratione, ut postea decipiant homines, sæpe ministrabunt prius illis ad scientias addiscendas, vel confortando phantasiam, vel applicando objecta, vel docendo, ut supra dictum est. Potestque hic effectus non difficile cognosci ab eo qui illum recipit, ex facilitate cognoscendi superante vires naturales, quas in se expertus est, et ex permanentia effectus, et modo cognoscendi per veram demonstrationem, vel per effectum experientiam, etc. Quod autem multa hujusmodi etiam contingant per illusionem, de se credibile est propter dæmonis malitiam, et decipiendi affectum. Unde huic spectat, quod sæ-

pe etiam apparet dæmon in forma visibili, vere seipsum profitendo et manifestando, aut verbis ipsis, specie tetra et deformi, vel alienius animalis venenosi ac nocivi, ut serpentis, canis, etc. Sæpius vero se alium fingit, et apparet sub alterius specie, mentiendo ac illudendo, ita ut etiam ipsum Christum interdum se fingat, sæpius vero transfiguret se in Angelum lucis, et tunc ad discernendum et cognoscendum illum magna discretionem spiritus opus est. Potest quidem ex dictis, vel factis, vel aliis signis sæpe discerni, ut si aliquid contra sanam doctrinam loquitur, vel in universum falsum dicere deprehenditur, vel aliquid sacrilegum facere, vel odium in Christum aut Sanctos ostendere, si excitat hominem ad superbiam, vel alium similem affectum. Sæpe tamen difficillimum homini est per sese judicium ferre, et ideo oratione et consilio prudenti opus habet. Quod si ipsemet dæmon persuadere conatur, ne quis consilium capiat, sed se occultet, aut ne ad virum probum et sanctum, sed ad alios accedat, hoc ipso se satis manifestat, quod malus Angelus sit, et non bonus. Videri potest de hac re S. Anton., apud Athanas., in Vita ejus, ante medium, ubi tanquam expertus et a Deo illuminatus optime loquitur. Aliqua etiam habet Macar., hom. 7, interrog. 2. Videri etiam potest Tertullianus, in Apol., c. 22 et 23, ubi proprios et varios dæmonis effectus recenset, ex quibus dignosci possit.

21. *Probatur in secundo.*—De secundo etiam genere effectuum non videtur dubium, quin aliquando vere, interdum fecte fiant. Aliquando enim per artem magicam subito homines ditantur pecuniis, quæ paulo post in vilem aliquam materiam resolvuntur, seu potius apparent. Aliquando veram monetam non ab eis factam, sed aliunde sublatam dæmones conferunt suis maleficis, ut experientis constitisse referunt. De quo videri potest Petr. Binsf., d. lib. de Confes. Malef., præ-lud. 6. Similiter facile credi potest, quod sæpe sanitas comparata opéra magicæ, sit vera sanitas, aut vulneris curatio; id enim ex operationibus hominum, et ex diuturnitate effectus bene cognosci potest. Et in similibus effectibus eadem est ratio. Unde quod Div. Thomas, in 3, dist. 22, quæst. 2, art. 4, dixit: *Illæ quæ fiunt per artem dæmonis præter viam naturæ non sunt diuturnæ*, intelligendum est de his quæ ita fiunt præter viam naturæ, quoad ipsas causas naturales, id est, quæ tantæ sunt, ut per naturales causas fieri non possint. Illa

enim, ut diximus, fucata sunt, non vera, et ideo non diu consistunt. At vero si solum fiant præter viam naturæ, quoad applicationem causarum (nam illa applicatio longe alio modo potest fieri a dæmone, quam ab homine, vel ab aliis causis naturalibus), sic facta possunt esse diuturna, si talia sint ut a causis naturalibus convenienter applicatis fieri possint; nam tunc ad veritatem vel durationem effectus, nihil refert quod hoc vel illo modo facta fuerit applicatio. Unde e converso, et a posteriori, si effectus est diuturnus, magnum indicium est quod sit verus, præsertim si cum hac proprietate alia etiam signa concurrant, ut quod res sic facta habet eandem virtutem operandi, et similia.

22. *Expenditur tertium genus effectuum.*— Denique longe certius est in tertio genere, maleficiorum effectus esse plus quam veros (ut sic dicam); est enim magis proprium dæmonis nocere quam benefacere; imo nunquam benefacit, nisi ut occasionem nocendi caperet; et ideo frequentius in effectibus maleficiorum veritas invenitur, quam in aliis, et propter hanc causam tam severe prohibetur hæc ars maleficiorum, et ipsa maleficia puniuntur, ut supra ex jure canonico et civili allegatum est, quia revera nocent valde, et non apparenter tantum, et ita ultra religionis perniciem, etiam contra justitiam sunt valde nociva reipublicæ. Quod evidenter ostendit maleficium illud, quod impotentem reddit hominem ad generandum, et veluti per antonomasiam nomen maleficii obtinuit; nam impotentia illa tam vera est, ut jure canonico censeatur illud sufficiens impedimentum ad irritandum matrimonium postea contractum, ut patet ex cap. ultim. de Frigid. et malef., et cap. ultim., 33, quæst. 1, et ex consensu omnium Doctorum ibi, et Theologorum, 4, d. 34, et aliorum. De qua re, et experiētiis illius, vide Martinum, lib. 3, p. 1, quæst. 4, sect. 8. Solum hic observo, cum dicimus hunc effectum esse verum, non semper intelligi quantum ad intrinsecam impotentiam, sed solum quoad actum ipsum, qui semper impeditur, sive id contingat propter impedimentum per se, ut ita dicam, id est propter infrigidationem, desiccationem, vel aliquid simile, per quod ipsa virtus generandi intrinsece debilitatur, sive per obstaculum aliud interpositum, etiamsi virtus integra sit; utroque enim modo accidere potest, ut in dicta d. 34 late docent Theologi, præsertim Paludanus, quæst. 2, art. 3. Quomodo autem hoc non obstante maleficium possit censeri

perpetuum, maxime quando virtus ipsa generandi in se non est immutata, cum semper pendeat a voluntate dæmonis, tractatur late in 4, ubi supra, et bene Thomas Sanchez lib. 7 de Matrim., disp. 94. Ad rem vero præsentem non refert; nobis enim sufficit ut effectus ipse revera fiat virtute dæmonis, quacumque ratione fiat.

23. *An striges vere locum mutant: pars negativa proponitur.*— Alius vulgaris effectus maleficiorum est mutatio locorum, superans omnes vires humanas, omnemque activitatem corporum naturalium. In quo maxime solet dubitari de lamiis, seu strigibus, quæ dicuntur ferri per aera ad loca distantissima in brevissimo tempore, an hoc vere illis contingat, aut solum per phantasiam illusionem. Nam quidam hoc posterius affirmant, præsertim Canonistæ, quibus hanc opinionem tribuit Victoria, in dicta Relect. Et videtur in eam inclinare Turrecrem., in capit. *Episcopi*, 26, q. 5, art. 2, præsertim ad 5. Et fundatur in illo cap. *Episcopus*, propter quod dixit Navarrus, in Man., n. 11, c. 38, esse peccatum mortale credere, striges corporaliter per aera ferri ad diversa loca, nisi aliquando et raro, Deo permittente. Et huic opinioni favent aliquæ experiētiæ quæ referuntur, quales sunt illæ quas Abul., in cap. 13 Genes., q. 354, et Cajetan., 2, 2, q. 95, art. 3, referunt de quibusdam feminis maleficis, quæ dicebant media quadam unctione ferri ad loca distantissima, in quibus aliarum similium consortio, et omni voluptate perfruebantur. Et tamen ad sumendam experiētiā, sese coram aliis unxerunt, et statim gravi sopore correptæ in eodem loco jacerunt, donec ad se redierunt; et tamen narrabant se ad illa loca et convivia fuisse perductas, unde convictæ sunt, non re ipsa, sed sola illusionem phantasiam illa omnia eis accidisse.

24. *Pars affirmativa.*— Nihilominus tamen alii docent, omnino deferri has sagas corporaliter ac vere ad loca distantia, et ibi cum aliis congregari ex variis ac distantibus locis, multaque turpia et sacrilega in illis locis cum aliis similibus, et cum ipsis dæmonibus, fortasse in forma visibili et humana, committere. Hæc est sententia communis Theologorum et juristarum, ut ait Pegna., in Direct., comment. 68. Eamque ita affirmat Abulens., q. 47, in c. 4 Matt., ut dicat non posse hoc sine impudentia negari, cum mille testes occurrant, qui harum rerum conscius sunt. Idem late prosequitur Jacob. Sprengerus, in Malleo ma-

leficiorum; et Castr., lib. 1 de Justa hæreticorum punitione, cap. 16; et Paulus Grillanus, de Sortilegis, q. 7, et alii, quos refert et sequitur Martinus, lib. 2, q. 10, et lib. 5, section. 16, n. 4 et 5, ubi etiam Patres antiquos refert, qui loquuntur de potestate dæmonis ad hos motus efficiendos, in quibus etiam varia occurrunt exempla, ut de Simone Mago, ducto in aera virtute Dæmonum, apud Clementem, lib. 6 Constit., cap. 9, et de cellula sancti Equitii, loco mota a Dæmone, apud Gregorium, 1 Dialog., cap. 4. De his item lamiis, dicitur experimento cognitum esse, sæpe accidisse in illis congregationibus et locis ad quæ deferuntur, ut nonnullæ, aliqua occasione deterritæ, vel nomen Jesu proferant, vel signo crucis se benedicant, et statim congregatio dissolvatur, et omnes dispareant, ac dæmones fugiant, et solæ maneat quæ signum sacrum fecerunt, et in eodem loco, in quo esse putabant, se inveniant, et pedibus, et non sine magno labore, domum redire cogantur; et interdum prius a dæmone propter non servatam nequissimam disciplinam, et scandalum aliis datum, vehementer cædantur. De qua re varia exempla referuntur in dicto lib. de Confessionibus maleficorum, prælud. 10, versus finem. Denique ratio unica, et prudentialis potius quam speculativa, est, quia potestas non deest dæmoni ut hoc vere faciat, ut jam constat, nec est cur Deus id non permittat, ut etiam est per se notum, cum permiserit dæmonem transferre ipsum Christi corpus ab uno loco in alium; voluntas item dæmonis promptissima est ad has mutationes et congregationes pravæ vere et realiter efficiendas, si videat illo modo posse ad majora peccata illas mulieres inducere, vel magis id sibi præstare, ut ab eis majorem cultum et adorationem consequatur; unde infinita sunt testimonia, et confessiones ipsarum sagarum, quæ ita sibi hoc accidisse narrant, ideoque multi prudentes iudices illis fidem adhibent, et juxta gravitatem delicti, quæ inde resultat, illas puniunt. Recte ergo dixit Abulens. non posse hoc prudenter negari.

25. *Resolutio questionis.*— Quare in hoc effectu optime locum habet conclusio posita, et ex illo utraque pars ejus comprobatur. Nam interdum totum hoc fit per illusionem phantasiam, ut probant experiētiæ prioris opinionis; sæpius autem vere et realiter fiunt, saltem quantum ad translationem localem, et similem actionem. Et hoc videtur esse regulare, aliud autem veluti per exceptionem,

quam fortasse ideo dæmon interdum facit, ut putetur semper ita fieri, et non vere. Quando autem uno modo vel alio fiant, ex confessionibus ipsarum personarum, attentis circumstantiis quas ipsæ narrant, prudenter pensandum erit. In dubio autem, et quamdiu aliud satis non probatur, præsumendum videtur quod vere factum sit, et ita esse puniendum. Quamvis etiamsi res per illusionem interdum fiat, tunc etiam gravissimum peccatum committatur, et eodem fere supplicio dignum propter pactum cum dæmone, et conatum ad totum illud delictum vere et realiter præstandum.

26. *Explicatur argumentum a cap.* Episcopus.— Circa capit. *Episcopus*, quod negotium facere solet contra communem sententiam, duo solent dubitari. Primum est de auctore, secundum de sensu. De primo dubium est, quia Gratianus illud refert ex Concilio Anquirensi, quod sub hoc nomine non extat; et si forte legendum est Ancyrano, in illo etiam non habetur, sed in appendice illius sumpta ex quodam libello sexdecim librorum partialium, lib. 6, cap. septimo, ut habetur in primo tom. Concil., quod non videtur certæ auctoritatis. Adde magnam partem illius capituli inveniri nomine Augustini, lib. de Spirit. et anim., cap. 28. Nihilominus omnes recipiunt caput illud ut authenticum, et quidam putant fuisse Damasi, in quodam Concilio Romano; quod sentit Baron., tomo 4, an. 382, num. 20 et 22, et in Dcret. Gregor. annotatur, in quodam pervetusto codice Romano, de Vitis Sanctorum, in vita Damasi fieri mentionem cujusdam Concilii Romani sub illo Pontifice, in quo fit mentio istarum mulierum illusarum a dæmonibus. Alii vero adscribendum illud putant Concilio Ancyrano, quia traditione antiqua hoc receptum videtur, a qua non videtur facile recedendum. Maxime quia quod ex Concilio Romano sub Damaso affertur, non est contrarium. Ibi enim solum fit mentio dictarum mulierum, et præcipiuntur excommunicari, quod potuit recte fieri, etiamsi in Ancyrano Concilio (quod censetur antiquius) canon ille editus fuisset. Unde etiam potius videtur auctor libri de Spirit. et anima, ex illo capite partem quamdam transcripsisse, quam e contrario.

27. Hæc ergo parte supposita, circa alteram de sensu breviter dicendum est, quæ in illo capite dicuntur, non esse generaliter accipienda, sed applicata ad casum et materiam de qua ibi erat sermo, scilicet, de quibusdam

mulieribus, quæ credebant aliquam deam Dianam, quæ veram potestatem et dominatum haberet, cujus virtute interdum per aera equitando ferrentur, et ad illius obsequium et servitium vocarentur, cui etiam obediendum esse credebant, et fortasse etiam putabant illam Deam posse veros equos formare, et per aera mittere, et similia, quæ ex verbis et discursu capitis satis constant. Item quod de Herodiade illa cogitabant, incredibile erat in re ipsa verum esse, cum illa damnata sit, et non sit in potestate dæmonis illam ab inferno educere, multoque minus poterat illi verum corpus restituere, ut cum lamiis equitando per aera discurreret. Sic ergo in illa narratione multi errores includuntur, ut constat; et de illis ac similibus intelligenda sunt verba, quæ ibi subjunguntur: *Quia talia et similia credunt, fidem amittentes.* Et ita hujusmodi credulitas in illa materia ibi magis damnatur, quam opus faciendi maleficia ex pacto cum dæmonibus, quamvis hoc etiam valde damnable sit. Nos autem loquimur de solo effectu mutandi locum, et faciendi aliquas actiones corporeas, quæ sine dubio virtute dæmonum fieri possunt. Unde addere possumus, semper in his maleficiis intervenire aliqua, quæ non vere sed apparenter fiunt; ut quod dicuntur istæ sagæ deferrî in hircis, præstigium est, stultumque esset credere illos esse veros hircos; sunt enim ipsi dæmones sub tali specie, et sic possunt aliæ illusiones contingere, et nihilominus mutationes et actiones locales vere esse. Atque sic intelligunt textum illum Doctores communiter, præsertim vero Turrec. ibi, art. 3, et Abul. supra, ad 4, et satis late Sylvester, verb. *Hæresis*, 3, latius vero Martinus, lib. 5, sect. 16, versus finem.

CAPUT XVII.

QUIBUS MEDIIS UTI LICEAT AD TOLLENDAM
MALEFICIAM.

1. *Quæ bona per magiam acquisita retineri possint.* — Hæc quæstio de maleficiis proponitur, quia quando usus magiæ ad bonum aliquod, sive fortunæ, sive corporis, sive intellectus, sibi aut alteri acquirendum ordinatus est, etiamsi contingat effectum illum esse comparatum, necessarium non est, contra talem effectum jam factum seu possessum, remedium aliquod adhibere, sed solum contra peccatum, quod in tali effectu procurando commissum est, et ne iterum in posterum

fiat. Ratio est, quia per talem effectum nulli facta est injuria, et ita nulla est obligatio resarciendi damnum, vel restituendi aliquid. Aliunde vero bonum illud, quod factum est, secluso ordine ad talem causam, nullam habet malitiam, nec in illo effectu habendo vel retinendo est aliqua inordinatio moralis, per se loquendo, ut supponitur, et est per se clarum. Nam si talis effectus per media naturalia et generalem Dei providentiam, et proprio ac honesto labore humano esset comparatus, nulla esset inordinatio illud retinere et conservare; ergo, quamvis effectus ejusdem rationis per iniquam superstitionem comparatus sit, non tenetur quis illum destruere, sed potest honeste retinere, ac illo uti humano modo; quia respectus ad talem causam jam cessavit, et culpa per poenitentiam potuit moraliter omnino deleri. Sicut lucrum acquisitum, verbi gratia, a meretrice sine injuria alicujus, licet turpiter acquisitum fuerit, honeste postea retinetur, maxime mutando vitam, et honeste postea illo utendo. Ita ergo in præsentî fieri potest, servata proportione.

2. *Ea retineri possunt quæ in conservatione non pendent a dæmone.* — Duo autem servare necesse est. Unum est, ut conservatio talis boni ab opera dæmonis omnino jam non pendeat, alioqui non cessasset malitia, quæ oritur ex ordine ad talem causam, et ideo semper esset illicitum ita retinere et conservare tale bonum. Ut, verbi gratia, si alicui esset per magiam sanitas restituta, non absolute et simpliciter, sed cum onere conservandi illam tali vel remedio supersticioso, ut quotidie utendo tali cæremonia vana, vel deferendo tale amuletum dæmoniacum, tunc non licebit tale bonum ita retinere, sed oportebit potius salutem perdere, quam tali medio illam conservare. Si autem sanitas semel esset comparata absolute sine tali dependentia, licet per supersticiosum remedium, et cum pacto dæmonis etiam expresso obtenta esset, clarum est non esse propterea abjiciendam, neque aliud remedium esse necessarium contra talem effectum, sed solum contra peccatum. Optimumque consilium est recognoscere illum effectum ut a Deo collatum, ipse enim est per se ac principalis causa ejus, et permittendo mala, interdum confert beneficia, quæ ab illo semper recognoscenda sunt. Et quod dicimus de sanitate, habet locum in scientia naturali, seu cognitione alienjus virtutis herbarum, vel similibus. Quia, ut supra dicebam, licet hæc male comparata sint, si omnino cesset postea

pactum cum dæmone, et recursus ad illum, licitum est illa retinere, et honeste tali cognitione uti. Ac denique idem erit de pecunia, et aliis bonis fortunæ, si constet esse vera, et non tantum ficta et apparentia.

3. *Objectio.* — *Solutio.* — Et hoc est alterum observandum pro his externis bonis, nam frequentius in illis contingit elusio; et ideo nisi res sit satis probata et evidens, cavendum est ab usu talis pecuniæ, vel alterius rei similis, quia in eo usu potest facile injustitia committi, et consequenter grave scandalum generari. In his etiam bonis contingere potest ut per rapinam alteri sublata sint, non ab ipso qui magiam exercuit, et a dæmone illa recepit, sed ab ipso dæmone. Nam cum ille non possit verum aurum efficere, sæpe, ut det uni veram pecuniam, ab alio surripit. Si ergo hoc constaret possidentem talem pecuniam, profecto obligandus esset ad illam domino reddendam, quia saltem ratione rei acceptæ videtur ad hoc teneri. Dices: eo ipso quod dæmon illam subtraxit ab illo, permittente Deo, videtur alius dominium talis rei amisisse, quia potens est dæmon ad auferendum illud; ergo ex re ipsa non nascitur talis obligatio; ergo si alioquin illa non fuit injusta acceptio ex parte magi, non videtur ad restituendum teneri. Respondeo, negando alterum amisisse talis rei dominium propter solam dæmonis rapinam, quia dæmon per se, licet possit rem auferre, quæ localiter mutari potest, non potest tamen eradicare (ut sic dicam) illius rei dominium, quod personæ ipsi quasi adhæret; nec Deus, permittendo ablationem rei, concedit licentiam auferendi dominium, nec est cur dæmon quasi jure suo tantam habeat potestatem. Hoc tamen vix potest ad praxim reduci, quia constare non potest unde talem pecuniam dæmon tulerit; potuit enim ex thesauro in terris recondito, vel in maris profundo existente, illam citissime portare, vel alio modo illam donare sine detrimento tertii; et ideo ubi certis indicibus de domino non constiterit, retineri potest. De remediis ergo circa hos effectus nihil dicere amplius necesse est.

4. *Remedium magis adhibendum.* — Unum tamen per occasionem dicere non prætermittam, quod maleficiis etiam commune esse potest. Solent enim hi magi, quando expressum pactum cum dæmone ineunt, Christo et Sanctis ejus, suæque spirituali salutî et Sacramentis omnibus renunciare, seque totos dæmoni in obsequium tradere, dato etiam chirogra-

pho, suo interdum sanguine consignato. His ergo hominibus, ut respiscant, primum omnium remedium contra desperationem et hæresim adhibendum est: solent enim miseri existimare, nullum sibi remedium ad æternam salutem superesse, eo quod jam illi renunciarunt, et ad perpetuam societatem et subjectionem dæmoni se obligarunt. At vero definito judicio hoc credere hæreticum est, et secundum illam existimationem vel apprehensionem operari, desperationis peccatum est. Tenentur ergo isti firmiter credere imprimis, non solum licite posse, sed etiam teneri pactum rescindere, et dæmoni abrenunciare, et quantum in se est, omnia signa perumpere, et omnino a prioribus maleficiis seu magiis abstinere. Deinde tenentur credere etiam hoc peccatum per poenitentiam posse deleri, ad quam subinde excitandi sunt; nam hoc remedio omnino rescinditur prius pactum, sive dæmonium chirographum reddere cogatur, sicut de Sanctis aliquibus legitur, sive non; illud enim nihil in fine vitæ coram Deo nocebit, si per poenitentiam sufficienter deletum sit. Quæ doctrina hic ex professo non probatur, quia prior pars per se nota est; nam cum pactum illud sit iniquissimum, et Deo injuriosum, clarum est esse invalidum, ac subinde servari non posse, sed omnino debere rescindi. Altera vero pars ex materia de Poenitentia et Gratia Dei manifesta est, et ex generalibus Dei promissionibus, Ezechiel. 18 et 33, et sæpe alias, sine tali exceptione. Denique Sanctorum exempla in hoc nota sunt, ut de sancto Cypriano in vita ejus, et de Theuda apud Damascen., in Histor. Barlaam, capit. 32, ubi hanc veritatem egregie confirmat; et de alio ab Augustino relato, post enarrationem Psalmi 61, ubi hanc etiam veritatem confirmat; et de B. Ægydio Lusitano, Ordinis Prædicatorum, in Historia ejusdem Ordinis Ferdinand. Castelli, part. 1, lib. 2, cap. 72; et in vitis Sanctorum similia facile reperientur, in quibus veluti experimento cognitum est, quod, *ubi abundavit delictum, superabundavit et gratia*, Rom. 5.

5. *Triplicia remedia possunt adhiberi ad curandos magiæ effectus.* — Venio ad proprios effectus maleficii, de quibus sciendum est, in duplici statu posse considerari: primo, quando ita sunt facti, ut a maleficio amplius non pendeant, ut si quis per maleficio vulnus accepit, aut stolidus factus est, vel aliquid simile passus, quod durat quoad corporale detrimentum, absque dependentia quasi conservativa